

Divendres pacífic a Terrassa

«M'ataca la paranoia. Hi ha tants Mossos d'Esquadra treballant en la recerca de la temuda agressora que encara em detindran per sotmetre'm a un interrogatori»

Baixo a la Rambla d'Ègara, després de pagar quatre euros (quatre euros!) per anar de Gràcia a Terrassa amb l'anomenat "metro del Vallès". Del Vallès, sí. De metro, no gaire, amb aquest preu de TGV.

Enfilo carretera de Montcada amunt i camino un bon tros fins a l'escola on he de fer la xerrada. Escolto música i aplaudeixo en silenci l'esclat de la primavera. Decideixo que ja toca desenterrar les sandàlies. Demà sens falta.

Dues hores més tard m'acomio dels alumnes de primer i segon d'ESO de l'Andersen i dono una volta pel centre de la ciutat. Al cafè Central del passeig del Comte d'Ègara, trobo una taula a l'ombra i m'hi instal·lo. El cos em reclama una aigua fresca. Com diu Gregorio Luri en el llibre *Seguint les passes dels almogàvers* (Editorial Mediterrània), "la sensibilitat estètica del caminant és inversament proporcional a la set que té".

A la taula del costat parlen d'eleccions i afino l'orella. Ves per on, els comicis europeus són motiu de converses de cafè. Falsa alarma: es refereixen a les votacions per escollir el Secretariat Nacional de l'Assemblea Nacional Catalana.

No, les eleccions europees no engresquen el personal. Si em dediqués a fer una enquesta entre la gent que seu en aquesta terrassa de Terrassa, arribaria a la conclusió que les notícies d'interès ara mateix són les nenes segrestades a Nigèria, la interlocutòria del jutge que dona la raó a Ester Quintana (ningú amb dos dits de front ha dubtat mai que va perdre l'ull per l'impacte d'una pilota de goma), el presumpte frau fiscal de Montserrat Caballé... i, sobretot sobretot, la senyora de Terrassa que va clavar una bufa (o una empenta, o un copet a l'espatlla) a Pere Navarro i, alehop, es va fer fonedissa.

La veritat és que fa hores que volto per Terrassa i encara no m'ha agredit ningú. Tothom m'ha respost amablement quan els he demanat una adreça, inclosos els urbans de la porta de l'Ajuntament. Però, de cop, m'envaeix la suor freda. Sóc una dona de mitjana edat i de classe mitjana que gosa passejar-se un divendres per aquesta ciutat amb un vestit de color blau i una caçadora igualment blava. L'única pista que es té de la senyora escapista (riu-te'n del gran Houdini) és que anava vestida de blau.

M'ataca la paranoia. Hi ha tants Mossos d'Esquadra treballant en la recerca de la temuda agressora que encara em detindran per sotmetre'm a un interrogatori. No recordo què feia jo quan Pere Navarro assistia a la comunió de la neboda, però tinc massa feina per jugar a policies i dones perilloses: demà sens falta he de fer el canvi d'armaris i he d'anar a votar a les eleccions de l'Assemblea.